

[...] Τα τελευταία χρόνια, η αναφορά σε έργα τέχνης του παρελθόντος έπαψε να αποτελεί tabou και πολλοί είναι σήμερα οι εικαστικοί δημιουργοί που αναφέρονται σε αυτά, ή και τα "ενσωματώνουν" στο έργο τους. Τα επεξεργάζονται ή τα αναπαριστούν αυτούσια. Το γεγονός αυτό εξηγεί εν μέρει το λόγο που η εποχή μας ονομάζεται και εποχή του "μετα-έργου".

Η Eve Sussman ανήκει στους καλλιτέχνες, που στράφηκαν τα τελευταία χρόνια σε έργα τέχνης του παρελθόντος. Η ίδια τα προσέγγισε χρησιμοποιώντας τη γλώσσα του κινηματογράφου (filmic language), ενώ αυτοπροσδιορίζεται ως "γλύπτρια που γυρίζει ταινίες". Δεν θέλει να αντιμετωπίζεται ως video artist, θεωρώντας ότι αυτό που κάνει απέχει από τη video τέχνη. Ακόμη, αναγνωρίζοντας ότι για την άρτια υλοποίηση των νέων της έργων χρειάζεται η συνδρομή επαγγελματιών διαφορετικών ειδικοτήτων, απευθύνθηκε σε μουσικούς, χορογράφους, ηθοποιούς, τεχνικούς και έφτιαξε μια ομάδα, τη Rufus Corporation, με την οποία έκτοτε συνυπογράφει τα έργα της. Η Rufus Corporation δημιουργήθηκε όταν η Eve Sussman έστρεψε την προσοχή της στο νοητό χώρο του ζωγραφικού πίνακα και θέλησε να τον προσεγγίσει και να τον προσπελάσει, εφοδιάζοντάς τον παράλληλα με τη δυνατότητα μιας νέας ζωής.

Είναι βέβαια γνωστό ότι η ιστορία και η διαχείριση κάθε νέου μέσου διαμορφώνεται. εξελίσσεται και εμπεδώνεται με την πάροδο του χρόνου. Έτσι η καλλιτέχνης πριν αποφασίσει να συνταιριάξει την ελεγχόμενη αφήγηση μιας κινηματογραφικής ταινίας, με την πολλές φορές ανεξέλεγκτη ελευθερία μίας performance ή τον πειραματικό χαρακτήρα ενός έργου video τέχνης για να αποδώσει τη ζωγραφική ατμοσφαιρικότητα ενός πίνακα, πέρασε από πολλά προπαρασκευαστικά στάδια.

Τα δύο τελευταία της έργα αποτελούν ερμηνείες δύο μεγάλων δασκάλων της δυτικής τέχνης. Η Eve Sussman έχοντας ως αφηγηματική αφετηρία τις εικόνες των έργων. "Μενίνες" του Diego Velazquez και "Σαβίνες" του Jacques-Louis David, επιχειρεί να αφουγκραστεί τις ψυχολογικές αντιδράσεις και τα συναισθήματα που βιώνουν άτομα, τα οποία βρίσκονται σε έναν κοινό χώρο σε μία συγκεκριμένη χρονική στιγμή, οι οποίες αν και ανεπαίσθητες, ωστόσο, δύνανται να καταγραφούν από ένα μεγάλο καλλιτέχνη. Στη πραγματικότητα, αυτό που επιδιώκει να κάνει η καλλιτέχνης, είναι να εγκαταλείψει την παθητική ενατένιση και να εισέλθει μέσα στον ζωγραφικό χώρο, τραβώντας μάλιστα μαζί της και τον θεατή.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι και τα δύο ζωγραφικά έργα που διαλέγει είναι πολύ μεγάλων διαστάσεων -318 x 276 εκ. οι "Μενίνες" και 385 x 522 εκ. οι "Σαβίνες)- και κατά συνέπεια οι ζωγραφισμένες ανθρώπινες φιγούρες, τουλάχιστον αυτές που βρίσκονται στο πρώτο πλάνο, είναι σχεδόν σε φυσικό μέγεθος.

Η ανθρώπινη κλίμακα, κοινή για τους ήρωες του ζωγραφικού έργου, αλλά και για τους θεατές του, κοινή ακόμη για την πραγματικότητα και τον μύθο και επικουρούμενη από την προοπτική που μεταφέρει τον θεατή από το σήμερα στο χτες και από το εδώ στο εκεί, είναι πιστεύω, το στοιχείο που "εκμεταλλεύεται" η Eve Sussman για να κάνει την εικόνα, τόπο και το θέμα της, θέαμα (performance).
[...]

Κατερίνα Κοσκινά
Επιμελήτης
Ίδρυμα Ιωάννου Φ. Κωστοπούλου